

„Dansternen“

et halvugentlig Ryheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgives af
DANISH LUTHER. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
„Dansternen“ udkommer hver Fredag og Fredag.
Pris pr. Aargang
i de Forenede Stater \$1.50, Ublanbet \$2.00.
Bladet betales i Forstud.

Beskrivelse, Betaling, Adresserforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTHER. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
Redaktion: H. M. Andersen.
Alle Brevbrev til „Dansternen“ Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseres:
H. M. Andersen, Blair, Neb.
Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second class matter.
Advertising Rates made known upon application.

„Dansternen“

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktelig Oplyselse modtages af Udgiverne, og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.
Naar Leserne henvender sig til Folk, der opererer i Bladet, enten for at købe bogen eller for at faa Oplysning om det overbetede, bedes de altid omtale, at de faa Akkreditmentet i dette Blad. Det vil være til genfyldig Rette.

Vort Ungdomsarbejde.

Lige siden jeg læste første Artikel om Ungdomsagen, har jeg følt mig tilbøjelig til at give et Ord med i Løbet.
Ungdomsagen er nok værd at tage Pennen for. Spørgsmaalet om Ungdommens rette Bedefse, dens Belysning og for Kirken samt dens Dygtiggørelse for Livet synes mig mere aktuelt i vor Tid end nogen Sinde før. Tanken har underlig grebet om sig indenfor hele den kristne Verden. Vort Fædreland staar ikke tilbage i saa Henseende. Men vi skal nu for det første begrænse os til Amerika.
Stuer vi lidt omkring os her, saa ser vi, at de forskellige Kirkesamfund hver for sig gør et stort Ungdomsarbejde, foruden den store almindelige Organisation „Young Mens Christian Association“. Der er sikkert Grund derfor.
Det er Kirkens Stilling som Kristne her i Amerika, der opvækker et kraftigt Ungdomsarbejde. Hvor der er Stats- eller Folketirke som hjemme i Danmark og mange andre Steder, er forholdet meget forskellige. Der har de ikke alene Lejlighed men Iigestemmelighed til at give Børnene en temmelig grundig Religionsundervisning i Almestolen. Her ved vi, det er anderledes. Kunde Kirken saa endda — som der saa ofte har været baade tal og frested om — selv have taget hele Undervisningen i Haand, — men ikke ret mange Menigheder i vort Kirkesamfund er i Stand dertil, og vi er jo nødt til at indrette os efter Forholdene, vi lever under. Og det er netop disse Forhold, der gør et stærkt og solidt Ungdomsarbejde fra Kirkens Side saa nødvendigt. Thi vore unge Mennesker, som ved Konfirmationen har aflagt den gode Betsendelse, er i Regien alt for daarligt udrustede til at gaa Livet i den Verden, de gaar ud i, i Møde. Det forekommer mig at være Synspunktet, hvorfor vi maa gøre paa vort Ungdomsarbejde. Der kan saa ses til forskellige Steder, baade til „Verden“ og til de mange andre Kirkesamfund og Befændelser, som omgiver os.
Det, jeg saa nærmest følte mig tilbøjelig til, det var at pege paa, hvad jeg vil kalde Grundlinierne for vort Ungdomsarbejde. Jeg mener nemlig, at der ogsaa her som alle Vegne er noget, vi som Samfund turde være enige om, og noget andet, som maa overlades til den enkelte Frihed. „Enighed i det væsentlige, Frihed i det uvesentlige, Kærlighed i alt.“
Kirken skal i sit Ungdomsarbejde være sig selv. Vi skal som dansk lutherisk Kirkesamfund være os selv i vort Ungdomsarbejde. Det er ikke et nationalt, men et konfessionelt Arbejde, vi skal gøre blandt de unge. Arbejdet kan vel ogsaa faa sit nationale Præg; thi vi stammer jo fra en Nation og er indlemmede i en anden, og ingen af Delene kan eller skal vi gøre os uafhængige af. Men det kristelige og Betsendelsen er og skal være det første. Ellers fortæller vi os i Verden og mister vor Betsending som „Jordens Salt“ og „Verdens

lys“. Jeg mener, det var et stort Følgeskab, der i Fjor blev gjort fra flere i „Den danske Kirke“, naar de ved Ungdomsåret i Chicago slog deres Ungdomsarbejde sammen med et rent verdsligt og nationalt Foretagende. Kirken er en guddommelig Institution. — Kristus siger „min Menighed“. Kirken maa være tro imod Kristus og mod sig selv i sit Ungdomsarbejde, om den skal turde vænte Guds Betsendelse over dette Arbejde. Og vi maa lede vore unge til Erkendelse af den Kristendomsopfattelse, som er udtrykt i vor Betsendelse, saa de kan blive i Stand til at gøre Rede for, hvad de tror og befinder. Dette fra Kirkens Side sei.
Men lad os se Sagen fra de unges Side. Det er vore egne Børn, Menighedens Børn, dem, der er døbt og konfirmerede i vore Menigheder, vi først og fremmest maa tage Sigte paa i vort Ungdomsarbejde. Og hvis de er døbt og har aflagt den gode Betsendelse, saa maa vi se paa dem som unge Kristne. Jeg tænker, at vi er nogenlunde enige om ved Ungdommen kun at tænke paa dem, der er passeret Konfirmationsalderen. De skalde jo hjælpes til at fortsætte i Forsøget og Tro. Det gælder ogsaa for Ungdommen, at de skalde „blive ved Kristus, ligesom de ved Daaben ere indpodede i ham“. Og om de bliver hjulpe til dette, saa vil de paa samme Tid blive hjulpe til at blive stiftede for Livet som gode Borgere.
Jeg tænker mig saaledes væsentlig Ungdomsarbejdet i en Menighed som en Fortættelse af Konfirmationsforberedelsen. Ikke saa at fortaale, at man skal fortsætte med Vektuelæsning. Men Maalet bedblyder væsentlig at være det samme. Midlerne kan være forskellige. Gen Ting vil jeg dog her gerne have sagt, og det er, at hvordan man end ordner Møderne, saa burde de anlægges saaledes, at de forsger de unges Bibelundervisning og Kundskab til baade Guds Menighed og dens hellige Skrifter. Thi det er noget, alle de unge hos os trænger haardt til. Og det kan ogsaa nok gøres saaledes, at det gaar med Lyst.
Naar jeg har fremhævet, at det er Menighedens egne, der først og fremmest maa tages Hensyn til i Ungdomsarbejdet, saa mener jeg naturligvis ikke dermed, at vi skal luffe Djet for anden Ungdom, som er omkring os. Men vi skal ikke seje os efter baade den ene og den anden Ennag for at faa dem med. „Voldere og Syndere“ tom til Jesus „for at lære ham“. Vignende skal det være i Jesu Kristi Kirke. Ikke omvendt. Ud fra vort eget Standpunkt i Samfund med Kristus maa vi søge at vinde de andre. Det er det eneste, der baader baade dem og os.
Og naar jeg nævnte, at vi skal se paa vore konfirmerede unge som unge Kristne, saa vil jeg ikke have det fortaalt saaledes, som ingen af dem skalde have Dmpendelse behov. Langt mindre, som om ingen af dem skalde trænge til Bættelse. Det sidste trænger sikkert de aller fleste af dem til. Vi vil haabe, at ikke ret mange af dem, her tænkes paa, har sagt Jesus Hjerdel i deres Hjerter. Men de er uafgjorte. Verden med dens Lyst har en stor Plads hos dem. De er ikke naaet til at kunne føre den Betsendelse med Sandhed i Munden: „Jesus alene mit Hjerter skal eje“. Og det er jo dog slet ikke mere end den gamle Betsendelse af „Forsøget og Tro“. Det er netop Bættelse, de unge skalde hjælpes til, saa de med levende Bevidsthed kan optage Kampen for Kroen og Arbejdet i Guds Menighed.
Saa endnu eet. Det forekommer mig, at der er en Ting, det navnlig gælder om, baade for at interessere og vække de unge, og det er at faa dem gjort til aktive Deltagere. For nu snart munge Kar siden som jeg til at tale med en ung dansk Pige, som tilhørte en amerikansk „Luther League“. Hvor var hun interesseret og optaget. Jeg ansaa hende ikke for at være kristelig datt eller kommen til levende personlig Besiddelse om sit Gudsforhold. Men hun elskede Kirken og dens Ungdomsarbejde. Og mon ikke lige unge staar paa et Stade, hvorfra det er forholdsvist let at føre dem videre frem ad paa den gode Vej? Jeg tror det. Og i hvert Fald er jeg overbevist om, at det er af væsentlig Betsending i Ungdomsarbejdet, at de unge ikke er „Luther Dre“, men at de ogsaa har noget at gøre.
H. M. Andersen.

Samfundets Skole.

Vor Skole „Dana College & Trinitatis Seminarium“ har igen i Kar gaaet ret godt. Elefantallet har været tilfredsstillende, og Arbejdet har været i god Harmoni baade i College og Seminarium, selv om de teologiske Lærere har været en Del overløst.
Med Indsamling til Læreren gaar det ligeledes jævnt og godt fremad, selv om der ganske vist er nogle, der ikke har ladet høre fra sig endnu. De kommer vel nok med om end i sidste Række. Jeg har Tro til, at der i Kar vil indkomme tilstrækkelig til Læreren; og jeg vil her ved give Tak til enhver, der har arbejdet med Troskab for at naa det gode Resultat. Vi denker ogsaa, hvad den Sag angaar, at komme til Marsmødet i Council Bluffs med en god Rapport.
Men der er en Sag, som det i Karis Løb ikke er gaaet godt med. Der er nemlig kommen for lidt i Pengen ind til løbende Udgifter i Kasen.
Vi har en Samfundsbestemmelser, som siger: „Kasen, som benævnes „Levende Udgifter“, bliver staende, og der optages et Offer til samme Gang om Kar paa alle Steder, hvor Samfundets Præster virker. I denne Kasen ubetales Reparationer paa Stoles Udgifter, Assurance, Direktionens Rejseudgifter o. a. m.“
Men den Sag skalde være blevet ganske glem?
Thi der er til Dato tvitteret for kun \$190.91 til denne Kasen, medens Udgifterne har været ca. \$1000.00.
Det er mig en Gaaede, hvorfor man paa dette Omraade vil holde tilbage, da det jo dog er en selvagt Sag, at vi ikke lader Begynderne forsølge, men ligesom andre gode Husholdere sørger for at vedligeholde Ejendommen og holde dem afsurere.
Jeg foreslaar derfor, at der i alle Menigheder, hvor Samfundets Præster virker (hvor der forhen intet er gjort), optages et Offer eller en Kollekt til „Levende Udgifter Kasen“ der hver Søndag efter Paaste (den 25. April), og at samme indsendes til Samfundets Kasserer inden den 10. Maj 1907.
Lad os nu tage fat og se at komme ud over det døde Punkt og ikke lave ny Samfundsgæld simpelt hen ved at fortaale dem i Hæd. Et Offer eller en Kollekt i 150 Menigheder betyder mindst \$1000 i „Levende Udgifter Kasen“, og det er ganske forsojndende for den entelte.
Giv nu vort Folk, som elsker vor Skole, en Lejlighed til at lægge denne lille Gave, og vi skal se et herligt Resultat.
Herren elsker en glad Giver, og han vil ikke, at hans Menighed skal lætte Gæld.
Broderlig Hilsen,
J. J. Ridsjig,
Racine, Wis., 2. April 1907.

Oplevelser og Tanker paa Rejse.

I Almindelighed, naar man skal fortælle Rejsefortællinger, er der baade Begyndelse og Ende. Det tør jeg dog ikke indstaa for, at der vil blive baade Begyndelse og Ende paa min Rejse eller paa mine Rejsefortællinger. Det er ikke saa meget Rejsen, jeg vil fortælle om, som mine Oplevelser og Tanker paa Rejsen. Man faar derfor umulighed, at jeg begynder med en Begivenhed, som indtraf kort før jeg naaede min Rejsemaal i en af de vestlige Stater.
Begyndelsen havde vigtige Ting at meddele mig, især naar man har grundet noget over Herrens Ord og i nogen Grad faaet Evne til at prøve alt, og haaber jeg derfor ogsaa, at den kan tjene andre til Gavn og Oplysning.
Socialistbladet.
En halv Time før Toget naaede mit Bestemmelsessted, som Konduktøren nok saa venlig hen til mig og gav mig et Blad, en Slags Avis.
Jeg sagde Tak baade for Venlighed og Avis; men, o ve, det stulde jeg ikke have gjort; nej, man maa vide, hvad man faar, før man siger Tak, ellers kan det let være mere farlig end at sige Staten i Sælden.
Avisen, som jeg hurtigt blev led ved og læste fra mig, var et Socialistblad, der havde sin Tilværelse et Steds i Kansas, men noget bestemt

Sted stod der ikke; det var for mig allerede en Uhyggelighed.
Aa, pyt! siger maaste en og anden, er det noget at strive om; det er jo noget ganske almindeligt, at der udbrædes Socialistblade saa vel som andre Blade. Aa ja, jeg synes deri at se en Oprørsraad, en Opførselighedens Aand og et Tidernes Tegn.
Thi Bladet var vistnok ikke af de almindelige, som hidtil er udkomne; det indeholdt ligefrem en Tilskyndelse og Appel til alle, som det var mulig at faa med i samme Komplot, til at strube deres Naavn for næste Nummer.
Altsaa en Appel eller Udfordring fra Lederne af dette Parti til ikke længere at laale den bestaaende Lov og Orden, ikke længere, som Bladet udtrykte sig, lade sig undertrykke og rusfinere, men gaa paa i forenet Skare for at aftrykke Naget og alt, hvad der vil hindre Folk af den lavere Klasse i at gjøre, hvad de vil. Og det var kun et Tidsspørgsmaal, hvortil Dag man begynder at spørge: „Gaar du med os? ellers koster det Livet.“ Eller: „Blid du gaa frem med os ad Rivningsgangen? Vi myrder os og vi brænder.“ I hvert Fald saa jeg dette som et Forspil paa, hvad der snart vil komme.
Folk har nu længe haft gode og fredelige Tider, især i dette af Gud rigt velsignede Land. Man har søgt sig hjem og velstand, og Jorden har været rigelig; men denne Guds Gødhed har desværre ikke ret langt virket Umvendelse, men derimod øjner man Uvænkeligheden, Opførselighed og teaktig Modstand imod Gud og Mennesker.
Ja, men hvad kan nogle saa Tuffinde udrette? siger man maaste.
Gaa Tuffinde! Hvad siger man om foruden Socialister alle Arbejdsforbund og hemmelige Foreninger Verden over, dertil Katolikker, som længe har staaet rustet til Halvten med en Kasse hemmelige Baaten, opbevaret i deres Kirker. Jo, de mangler blot deres Leder, Hovedlederen, „den Sundens Mennekte“.
Jo, det lakter fitter ad Enden.
Betragter man Bibelens Forudsigelser om Jordfælv, saa maa vi se, at saadant ster ogsaa; herom kunde tilføjes en Del mere, men det faar nu være nok, og saa kan jo enhver selv tilføje sin Kommentar. Bære en Satning til. Man fortaalte mig, at paa Steder i Veststatene kunde man ikke saa Arbejde, uden man vilde gaa ind i en „Union“ eller Arbejdsforening. Dette bragte den Tanke frem hos mig, at der skal komme en Tid, da man ikke længere kan løbe eller sælge uden Dværls Mærke*.
Bag Fængselsgitter.
Jeg spadserede sammen med en Rejsefælle i en af Westens herre Byer, da vi pludselig blev forstyrret i vor Samtale og tiltraadte af nogle unge Mennesker fra en kolossal Stenbygning med Jernstænger for Binduerne. Deres indestillede Stilling og deres Maade at tiltraade Folk paa, fortaalte snart, at de havde tabt i hvert Fald den meste Grefskyld for Gud og Mennesker; dette stadsfæstede hverlige ved, at man herie dem tale om hellige Ting paa en haanlig Maade, og ved at fremkomme med haarrestende Spørgsmaal, som: „Hvad lofter Jesu til at slutte Hælendes Brand med?“ Det tpedede afslammen paa, at de var ikke blevne ndmgyede bag Fængselsis tykke Mure.
Stattets Mennesker, deres Stilling var ikke lys; men derover, tænkte jeg, burde man ikke hoimode sig og sje, som man kunde se ned paa dem. Snarere maatte man da forholde sig som en thyf Præst, da han en Gang saa en blive ført til Fængsel: han graed og takkede Gud, som havde spaeret ham fra at komme der, til Trods for, at Boniteten i ham var væsentlig den samme.
Jesus smiler.
De fleste sender vel til tunge Tider, enlige Stunder og mørte Nætter: saa Vandringen her i Verdens Drf. Saadan sølte jeg en Morgenfund, som jeg stulde rejse videre med Toget.
Da, som jeg var kommen ind og satte mig i Toget, tog jeg op af Vognen en Bog, som traf sig at være Harboresangbogen. Jeg tiggede noget i den og kom da ogsaa til et Sted, hvor der stod, at Jesus smiler til os, selv om det kan se mørkt og faresult ud. Dette hjalp mig fortraffeligt for den Dag, idet jeg tænkte som saa: Ja, hvis Jesus smiler til mig, saa vil jeg ogsaa smile til ham; og ud fra dette tom det som ganske af sig selv: jeg maatte smile til mine Medrejsende. Jeg var træt; men saa tom jeg til at tænke paa, at Jesus, da han tom til Jacobs Brønd, ogsaa var træt af Rejsen, og saa fortællendes der, at uden nogen jordist Bederkøvelse besyretedes hele hans syffiste og aandedelige Liv ved, at han som i Tale med den samaritanske Kvinde. Ja, det var vist godt ogsaa i dette at lære af Jesus og finde Sjælen, som hungret og tørster efter Refterdighed.
„Saint Paul Banen.“
Saint betynder hellig, saa vidt jeg fortaaar, det vil altsaa blive „hellig Paul Banen“. Paulus har nok ikke tænkt, at man en 1800 Kar i Fremtiden vilde kalde en By og en Bane ved hans Naavn. Et Vidnesbyrd om, at Verden vil komme til at høre og are, hvad de i Virkeligheden ikke altid synes om. Om Frelseren hedder det, at de stulde betende, at han er en Herre til Gud Faders Vre. Men hvad jeg saa ellers tom til at tænke paa, var, at denne Bane førte mig hjem; og alle dem, som aandelig talst kommer ind paa St. Paul Banen, føres stadig hjemad til Himmels Land.
Luther ledte i lange Tider efter en Bane, som kunde føre ham hjem til Hjemmet heroventil. Han havde rejst paa Tungindsigeligheds Bane, paa Angerens og Selvopfinernes Bane, paa „gode Geringer“ Bane, men funde ikke Tro, at nogen af disse Baner førte ham hjem.
I sidst blev han af en god Ven anviist St. Paul Banen. Troen uden Geringer (Rom. 3. 28) var den første Station for Luther og for alle sande Lutheranere, hvor vi fandt Fred og Hvil i Venteværelset, i Sindernes Forladelse; og dermed var man paa Banen, som fører hjemad til Himmelen. Paulus selv bestrider sin Rejse saaledes: „Ikke at jeg er allesteds fuldkommen, men jeg jager deretter“. Og et andet Sted siger han: „— jeg iler mod Maalet heroventil“. Og han tiltraader alle, som vil høre: „Vorder mine Efterfølgere, ligesom jeg er Kristi“.
I Korthed blot dette: Derfor er vi paa Rejse fra Vuggen til Graaven, fordi vi stulde komme ind paa Trens Bane og naa Hjemmet til sidst.
Venlig Hilsen.
Chr. Jensen.

Tak til Benner i Staplehurst.

Aa, da vi atter er kommen lykkelig og vel tilbage til vort kære hjem, hvor vi fandt alt vel, føler vi en underlig Trang og Længsel efter at høre alle de kære Benner og Søstende i Herren vor dybeste Tak for al den Kærlighed, som vi blev modtaget med af eder alle. Og da det vel bliver uoverkommeligt for os at strive til dem alle, strider vi lidt gennem „Dansternen“ og lader den bære det omkring til eder.
Vi vil fatte det som en Milepæl paa vor Vej, som vi vil se tilbage til med Glæde. Thi i Sandhed, det var en stor Glæde, Herren gav os paa Vandringen til det forfættede Land, atter at gense eder, Søstende, og dele Guds Riges Goder med eder baade i Herrens Hus og i Hjemmene, hvor vi i saa mange Kar har fiddet sammen som Børn paa den Helligaands Skolebank og lært af ham, vor store Mester. Vor Herre Jesus som jo saa underlig stont til Syne iblandt os, idet han frestte snart en, snart en anden, saa vi blev en lille Hær, der turde svinge Landens Sværd. Lovsungen tonede os i Møde ud fra frelste Hjerter, baade fra gammel og ung. Og ud fra den lille Flot er nogle allerede gaaet indenfor Forhængel og, som vi haaber og tror, har bestuet Kongen i hans Herlighed. Vi fil jo Lov at følge to af vore kære gamle til deres sidste Hvilested, den lille Tid vi der nedede.
Ja, kære Søstende, det er med Glæde og Tak til Herren, vi mindes de Dage, og derfor var det saa stont for os atter at erfare Sandheden af Herrens Ord: „I bor midt iblandt Guds Folk“. Ja, det kan vi ogsaa blive ved at sige, selv om vi er langt

boerte fra eder. Paulus skriver jo derom i Breuet til Efeserne: „Vi ere eet Legeme og een Aand, ligesom vi og ere talde til eet Haab i vort Raad; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle og ved alle, og i eder alle“. Det er jo Indholdet i de helliges Samfund, og naar dette Sindelag findes i os og iblandt os, da er det, som vi synger: „Hvad er det vndigt, medens her vi vandre
Som Billegrimme i et fremmed Land,
Endrægtelig at samles med herandrer
I Broderfred og Kærlighedens sand.“
Tat saa, kære Broder, for dit Afsødsord til os, at „der er ingen Gødbommelse for dem, som ere i Kristus Jesus, der ikke vandre efter Rødet, men efter Aanden“.
Saa anbefaler vi eder Gud og hans Naades Ord, som er magtigt at opbygge eder og at give eder Tro iblandt de helligede.
Fredens og Kærlighedens Hilsen til eder alle.
Mr. og Mrs. Rosen d a h l.
Vor Pension- og Entekasse.
Pastor Andersen tror altsaa, at det er „forsoarligt“ at forhandle i „Dansternen“ om „Vor Pension- og Entekasse“, ja, „at hele vort Samfund burde være interesseret i den“. „All right“, vi vil saa ogsaa haabe, at en mulig forhandling maa være „Vor Kasen“ saq vel som Samfundet til gensidig Gavn. — Hoorom alting er, Pastor Andersen er Manden ved Horet („Dansternen“). Vel an, vi synger da med vor lille, strøbelige Baad, „Vor Præst- og Entekasse“, ud i Samfundets Farvande, naturligvis ikke for at optage Samfundet, men for — efter min Mening — om muligt at blive optaget af Samfundet.
Det er for Rejsen en meget ledelig Tilstaalelse, men det hjælper ikke, jeg maa beklage med Pastor Andersen: „Jeg er ikke belævet paa en grundig Afhandling af den Sag“, har for Sjeblikket heller ikke megen Tid dertil. Zmidertid, lad mig til at begynde med sige: Saasnart Samfundet overlediggør en Pension- og Entekasse, da tror jeg, at vi er fuldt ud paa bibelst Grund med Hensyn til den timelige Forsørgelse af de, der er oplide i Kirkens Tjeneste, og som ikke da kan forsørge sig selv, samt Elsker og Børn, der maatte være efter Kirkens sande Arbejdere. Hoorvel jeg tror, at det kan godt forenes med Bibelen at have en velordnet Hjælpekasse. — Nogle er af en anden Mening, lad dem beholde den, Adiofora har vi ingen Lyst til at diskutere. — Men vor Sag er nu ført ind paa et nyt Stadium, fra hvilket vi nu forsøger at betragte den som en Samfundens — en bibelst Sag. Pastor Andersen spørger: „Kunde Samfundet fortaare at lade Præsten og Familier, hvis Forsørgere er døde i Kirkens Tjeneste, lide Nød og falde del offentlige til Byrde?“ Og vi haaber, paa Grundlag af Guds Ord, naturligvis et absolut Nej. Thi Skrifter siger (5. Mos. 25, 4): „Du skal ikke binde Munden til paa en Ofte, naar den tørster“. Det vil forieilig sige: Ofte stulde, idet han traadte Sæden af paa Loen, have Lov til at tage til sig af den Sæd, han saaledes arbejdede af. Og i Vighed dermed sjeer Paulus til: „Arbejderen er sin Løn værd“ (1 Tim. 5, 18). „Arbejderen“ er det i den Hensindelse „de arbejdende“ (Bers 17). Arbejderen, ja det er jo rigtig nok, siger man, han er sin Løn værd; der staar jo endogaa, at „Herren har forordnet for dem, som forkynde Evangeliet, at de stulle leve af Co.“ (1. Kor. 9, 14). Denne Ordning staar fast hos Herren, og man stulde ogsaa mene, at den var klar for alle. Men, siger man, nu er det netop dem, der ikke kan arbejde, vi er kommen til at tale om, hvorledes skal de forførges? For det første tan vi ikke i dette Tilfælde svare med at gribe „Striftens“ Tanke igen i 1. Tim. 5, 18 og føre Parallellen videre med den logiste Slutning om Ofsen eller Afsen, naar de ikke længere kan arbejde. Nej, „Striften“ lægger det hen til Menigheden at „forsørge de rette Enter“ (og vi tør nok sjeje til: ogsaa de rette Entemænd) 1. Tim. 5, 16. Og i 1. Kor. 9, 11 hedder det: „Derfor vi have faaet eder de aandelige Ting, er det da noget stort, om vi hyste eders timelige“. Er det ubilligt, at den, der har ofret sine bedste Kar til at udfaa Guds

„Dansternen“.